

PRO PATRIA SEMPER

Școala de Pregătire a Agentilor Politiei de Frontieră
"Avram Iancu"

1/2018

VIATA E UȘOARĂ, NU-ȚI FACE GRIJI

Agnès Martin-Lugand

Întoarsă din Irlanda, Diane este hotărâtă să înceapă o viață nouă la Paris. Cu ajutorul prietenului său, Félix, redeschide cafeneaua literară „Oamenii fericiți citesc și beau cafea”, oaza ei de liniște. Acolo îl întâlnește pe Olivier. Un bărbat blând și atent, care înțelege refuzul ei de a deveni din nou mamă, după pierderea cumplită pe care a suferit-o. Dar o întâmplare neașteptată o bulversează pe Diane și îi spulberă toate certitudinile.

Va avea ea oare curajul de a-și construi un nou cămin?

„Talentul de povestitoare al lui Agnès Martin-Lugand este incontestabil - cunoaște în profunzime alfabetul complicat al iubirii.” - Le Figaro

„Agnès Martin-Lugand are un simț înnăscut al povestirii.” - L'Express

După ce a profesat ca psiholog timp de șase ani, Agnès Martin-Lugand s-a dedicat scrisului, publicându-și primul roman, Oamenii fericiți citesc și beau cafea în regim propriu, pe platforma Kindle Amazon, în decembrie 2012. Remarcată rapid de bloggerii atenți la mediul literar virtual, a trezit interesul Editurii Michel Lafon, care i-a propus debutul în lumea editorială tradițională. Odată ce romanul său a apărut în catalogul Michel Lafon și s-a vândut numai în Franța în peste 300 000 de exemplare,

a fost asigurată și traducerea lui în mai multe limbi europene, printre care spaniolă, italiană, poloneză și turcă.

Drepturile de ecranizare au fost achiziționate de producătorul american Harvey Weinstein. La Editura Trei, romanul Oamenii fericiți citesc și beau cafea a apărut în 2016.

P.C. Moș Bianca

CUPRINS

Parteneriat interinstituțional.....	pag. 3
Activitate Frontex.....	pag. 4
Din nou pe locul I.....	pag. 5
Un an nou, o nouă admitere.....	pag. 6
Pensionare colonel(rez) Cioci Emil-Samir.....	pag. 7
Unirea am înfăptuit-o noi!.....	pag. 8
Regele Ferdinand I al României.....	pag. 9
Mica Unire.....	pag. 10
In memoriam Neagu Djuvara.....	pag. 11
27 Ianuarie - Victimele holocaustului.....	pag. 12
Interviu cu Simion Isaac.....	pag. 13
Viața lui Mihai Eminescu.....	pag. 14
Cultură.....	pag. 15
Obiceiuri străvechi din „Maramu”.....	pag. 16
Dragobetele sărută fetele.....	pag. 17
Valorile trebuie trăite.....	pag. 18
Cum ne ajută optimismul învățat?.....	pag. 20
Curiozități.....	pag. 21
Gânduri sumbre.....	pag. 22
Anotimpuri.....	pag. 23

REDAȚIA

Responsabili de număr:

*Agent șef principal Marius VOINEA
P.C. Bianca MOȘ*

Corectură:

Comisar șef Etelka KISS

Redactori:

Clasa 201

Clasa 202

Layout:

Agent șef adjunct Flavius CORA

Tipărită la Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu”, Oradea
Nr. 1/34/ 2018

PARTENERIAT INTERINSTITUȚIONAL PRIN PROGRAME DE FINANȚARE EUROPEANĂ

În perioada 01.11.2017-31.01.2018, Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” Oradea a desfășurat în

parteneriat cu Școala de Poliție din Szeged, Ungaria, proiectul cu finanțare europeană nerambursabilă „Seven Essential trainings for Border Guards” număr de identificare 2017/1540/TRU. Rezultatul implementării proiectului sus-menționat constă în elaborarea a 7 curricule de curs, care vizează dezvoltarea competențelor profesionale ale lucrătorilor din structurile operative, în domenii esențiale de activitate.

În acest sens, Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” Oradea a elaborat următoarele cursuri:

- Combaterea fraudei documentare prin examinarea la frontieră a documentelor de călătorie ” Document Expertise-Fighting Against Forged Documents in relation to Documents Presented”

- Respectarea drepturilor fundamentale ale omului în contextul verificărilor la frontieră ” Respecting Basic Human Rights in Handling Border Police Situations”

- Comunicarea în Tacticile Poliției de Frontieră care impun uzul armamentului din dotare ” Communication within Border Police Tactics and Intervention in Using Firearms”

Totodată au fost elaborate conținuturile tematicilor abordate în cadrul cursurilor și

prezentărilor power-point.

Desfășurarea celor 3 cursuri cu trainerii din Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” Oradea, în colaborare cu specialiști de la Școala din Ungaria și sub îndrumarea unui expert european de la Școala de poliție din Katowice, Polonia, face obiectul unui alt proiect cu finanțare europeană cu numărul de identificare 2017/1541/TRU, ce se desfășoară în perioada 01.02-30.06.2018.

Prin bugetul proiectului este asigurată cazarea externă a participanților și achiziționarea echipamentelor și a mijloacelor didactice care vor permite desfășurarea optimă a pregătirii - note de curs, simulator de tragere.

Menționăm faptul că la Școala de Poliție din Szeged, Ungaria, se vor desfășura celelalte 4 cursuri sub coordonarea trainerilor de la școala parteneră, iar trainerii de la școala orădeană vor participa, în calitate de asistenți alături de expertul european FRONTEX, conform programului prezentat în anexă.

Desfășurarea celor trei cursuri a fost stabilită împreună cu partenerul maghiar în următoarele perioade:

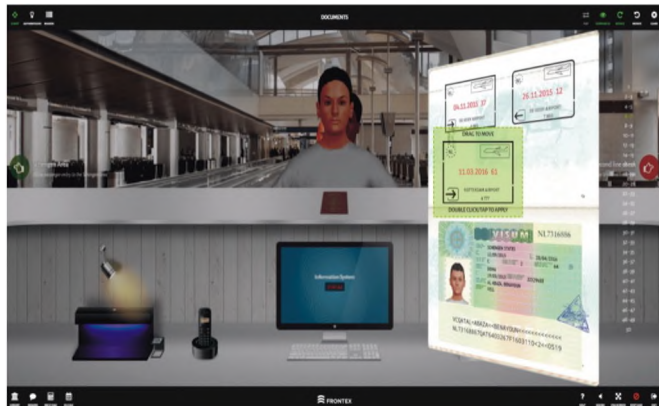
- 27 februarie 2018 - 02 martie 2018, Respectarea drepturilor fundamentale ale omului în contextul verificărilor la frontieră ” Respecting Basic Human Rights in Handling Border Police Situations”

- 02 aprilie - 06 aprilie 2018, Combaterea fraudei documentare prin examinarea la frontieră a documentelor de călătorie ”Document Expertise-Fighting Against Forged Documents in relation to Documents Presented”

- 14 mai-18 mai 2018, Comunicarea în Tacticile Poliției de Frontieră care impun uzul armamentului din dotare ”Communication within Border Police Tactics and Intervention in Using Firearms”.

Cms. șef Kiss Etelka

În perioada 14.01-20.01.2018, comisar de poliție ERLIK Mihail-instructor de poliție din cadrul Catedrei de pregătire specifice a participat, la întâlnirea de lucru din cadrul

proiectului Schengen Borders Code Training Development organizată de către Agenția FRONTEX în Varșovia (Polonia).

Ședințele de lucru din cadrul întâlnirii s-au desfășurat la sediul Agenției Frontex, la acestea participând reprezentanți ai mai multor state implicați în dezvoltarea proiectului, astfel:

- dl. Robert Glockl din cadrul Ministerului de Interne Austria
- d-na Nina Laublicher din cadrul Ministerului de Interne Austria
- d-na Merle Kutser din cadrul Școlii de Poliție din Estonia
- dl. Viko Mae din cadrul Poliției de Frontieră Estonia
- d-l Huuhtanen Jouni din cadrul Școlii de Poliție din Imatra(Finlanda).

Domnul Iulian Iftode, manager de proiect din cadrul Unității de Pregătire a Agenției Frontex, a deschis această sesiune de lucru, prezentând participanților principalele obiective propuse în anul în curs în implementarea proiectului.

Acesta a prezentat delegaților aspectele realizate până în prezent de către întreg grupul de lucru, astfel fiind finalizate primele 2 module din cadrul viitorului curs on line, respectiv Modulul 1-“Legislația europeană relevantă pentru efectuarea verificărilor în prima linie” și

Modulul 2-„Documentele de trecere a frontierei și elementele de siguranță ale acestora”.

Apoi, fiecare delegat prezent, a avut sarcina de a dezvolta câte o sesiune din cadrul modulului, după un șablon definit, sub următoarele aspecte:

- timpul alocat sesiunii
- rezultatele învățării aferente modulului
- rezultatele învățării aferente sesiunii
- temele principale în cadrul sesiunii
- metodele de predare recomandate
- capitolele dezbătute în cadrul temelor
- materialele didactice necesare
- note ale trainer-ului.

După finalizarea acestor sarcini, activitatea repartizată fiecărui participant a fost analizată în plen sub toate aspectele mai sus prezentate, aducându-se după caz modificări și completări.

Delegații au mai dezbătut strategiile de predare, învățare și evaluare a modulului, având la bază faptul că acestea sunt concepute pentru a sprijini grupurile țintă în obținerea standardelor necesare pentru atingerea rezultatelor cursului printr-o combinație de evaluări formative și sumative și o abordare online a învățării care utilizează instrumente de învățare cum ar fi prelegeri, exerciții practice, studii de caz și simulări, adaptate mediului online.

În ultima zi a întâlnirii, managerul de proiect a prezentat participanților anumite aspecte privind activitatea desfășurată de grupul responsabil cu implementarea tehnică a proiectului, și totodată noile tehnologii și echipamentele achiziționate de către Unitatea de Pregătire a Agenției Frontex pentru dezvoltarea proiectului, delegații având posibilitatea testării acestora.

La finalul întâlnirii, managerul de proiect a prezentat o sinteză a activităților desfășurate și a aspectelor atinse, anunțând totodată calendarul estimativ al următoarelor întâlniri.

Cms. Erlik Mihai

DIN NOU PE LOCUL I !

Luna februarie a fiecărui an este așteptată de echipa de minifotbal a școlii noastre cu nerăbdare. Spun cu nerăbdare pentru că, în afara veteranilor care știu că își vor revedea prietenii de peste hotare, cei tineri, care preiau ștafeta, sunt dornici să demonstreze că își merită pe deplin locul în echipă.

În perioada 02-04.02.2018 am participat la XI –a ediție a Turneului Internațional de Fotbal „Bajus Zoltan”, organizat de colegii noștri de la Miskolc. Activitatea este planificată în cadrul Acordului de parteneriat pe care Școala de Pregătire a Agenților Poliției de Frontieră „Avram Iancu” Oradea îl are cu Școala Medie de Ordine Publică, Miskolc, Ungaria. Trebuie să recunosc că, suntem mândri de această colaborare, care de-a lungul a mai bine de 16 ani, reușește să fructifice experiențe din variate domenii ale învățământului polițienesc din cele două țări.

Astfel echipa școlii noastre, condusă de comisar de poliție ALEXANDRU-DAN ZĂPODEANU, a reușit dubla, câștigând și a XI-a ediție a Turneului Internațional de Fotbal „Bajus

Zoltan”

Turneul, organizat în memoria unui coleg de cinste din școala parteneră, a reunit și în acest an echipe reprezentative ale S.P.A.P.F. „Avram Iancu”, Oradea și Școala de poliție „Septimiu Mureșan”, Cluj, alături de echipa școlii gazdă, cea a Poliției Municipiului Miskolc și a Detașamentului de Intervenție, Miskolc Ungaria. Sistemul de joc a fost tip turneu, așadar fiecare echipă a avut de înfruntat alate patru echipe, câștigătorul fiind cel ce acumulează cele mai multe puncte. Deși am început cu o înfrângere, am reușit să ne mobilizăm și să aducem cupa acasă, învingând în meciul decisiv echipa Școlii de poliție „Septimiu Mureșan”, Cluj, cu scorul de 3-0.

Bravo colegilor și prietenilor : scms. de poliție

IONAȘCU COSMIN, sîns. de poliție COJAN OVIDIU , a.s.p. de poliție GAVRIȘ IOAN, a.s.p. de poliție PAVEL MARIUS, a.s.a. de poliție ARDELEAN MIRCEA, a.s.a. de poliție CORA BOGDAN, ag. pr. LOBONȚ NICOLAE, ag. de poliție TOBĂ ALIN și a.s.a. de poliție GROZA LIVIU !!!!

Sportivitatea de pe terenul de fotbal a fost încununată, în cadrul activităților de socializare, cu numeroase schimburi de impresii în ceea ce privește activitatea formativ-educativă din școlile participante.

În încheiere, as dori să menționez deschiderea, colegialitatea, buna dispoziție și profesionalismul de care au dat dovadă gazdele.

Ne revedem în 2019!

Cms. Zăpodeanu Dan

ADMITERE...

UN NOU AN, O NOUĂ ADMITERE

Pentru prima dată în istoria recentă ne-am confruntat cu un număr foarte mare de candidați înscriși: 1309. Acest lucru ne bucură, la arma poliției de frontieră înregistrându-se cea mai mare concurență în cadrul MAI: 4,67 candidați pe un loc. Din totalul de 1248 prezenți la începerea probelor de evaluare a performanțelor fizice, au concurat la testul de cunoștințe: 820. În final, cel mai mare punctaj a fost de 85 din 90 puncte posibile, iar cel mai mic de 60. În sesiunea ianuarie 2018 au fost declarați admis un număr de 281 candidați: 90 fete și 191 băieți, cel mai tânăr având vârsta de 19 ani, iar cel mai matur, 43 ani.

Noutatea la sesiunea de admitere din sesiunea ianuarie 2018 a fost reprezentată de modificarea probelor sportive, care au fost organizate pe trei trasee practic - aplicative, în două săli de sport din Oradea și Sîntandrei.

Cu această ocazie, s-au achiziționat aparate și echipamente specifice, iar comisiile de examinare au fost constituite din specialiști din cadrul instituției de învățământ, IGPF și inspectorate teritoriale ale poliției de frontieră.

Mai mult, noile probe sportive permit ca traseele aplicative să fie organizate indiferent de condițiile meteorologice. Putem afirma că proba sportivă și-a dovedit viabilitatea.

Candidații declarați „Admis” s-au prezentat în data de 28.01.2018 în vederea începerii anului de învățământ care se va finaliza în data de 02.11.2018, odată cu acordarea gradului de agent de poliție și repartizarea acestora la structurile operative ale poliției de frontieră.

Cms. șef Sima Aura

COLONEL (rez.) CIOCI EMIL-SAMIR

Domnul colonel (rz.) CIOCI EMIL-SAMIR s-a născut la data de 14.04.1967 în localitatea Baia Mare, județul Maramureș.

În perioada 1973-1981 a urmat cursurile Școlii Generale din satul Săsar, comuna Recea, județul Maramureș, iar în perioada 1981-1985 pe cele liceale în cadrul Liceului Industrial nr. 8 din Baia Mare, profil mecanică.

După absolvirea liceului a fost încorporat ca militar în termen la U.M. 01191 Lipova, iar în anul 1986 a fost trecut în rezervă cu gradul de caporal.

Începând cu anul 1986 a urmat cursurile Facultății de Mecanică Agricolă din localitatea Timișoara, specializarea mecanică agricolă, pe care a absolvit-o cu diplomă de licență în anul 1991.

Începând cu anul 1992 se încadrează în muncă ca profesor suplinitor la Liceul Agricol din localitatea Marghita, instituție în cadrul

căreia își desfășoară activitatea până în anul 1994, când participă la concursul de încadrare din sursă externă a funcției de comandant pluton, organizat de Școala de Pregătire a Agențiilor Poliției de Frontieră "Avram Iancu" Oradea, în urma căruia este declarat "Promovat".

Astfel, începând cu data de 15.02.1994 este încadrat în Ministerul Afacerilor Interne cu gradul de locotenent și numit în funcția de comandant pluton I la Compania Aprovizionare și Pregătire de Luptă, funcție pe care o ocupă până în anul 2000, când este mutat la Compartimentul Tehnic, unde este numit în

funcția de ofițer I.

În cadrul acestei structuri a fost promovat succesiv, mai întâi în funcția ofițer specialist II, iar începând cu anul 2016 în funcția de ofițer specialist I, funcție pe care o ocupă până la data de 17.01.2018, când îi încetează raporturilor de serviciu cu drept la pensie.

De-a lungul activității desfășurate în cadrul Școlii de Pregătire a Agențiilor Poliției de Frontieră "Avram Iancu" Oradea, domnul col. (rz.) Cioci Emil-Samir s-a remarcat prin modestie, simplitate, obiectivitate și respect manifestate în mod constant atât față de superiori cât și față de colegi.

Insp.pr. Ciurle Adina

Sărbătorim, în 2018, o sută de ani de la împlinirea marelui vis care a străbătut istoria noastră: unirea românilor într-un singur stat. Drum greu, cu sacrificii uriașe, la capătul căruia a licărit totdeauna speranța. Alba Iulia va deveni pe 1 decembrie 2018 centrul principal al evenimentelor ce marchează 100 de ani de la Marea Unire. 1 Decembrie 1918 a rămas un simbol al afirmării hotărâtoare a poporului de a-și decide singur soarta. Cei mai mulți dintre cei care au văzut cu ochii lor înfăptuirea acestui vis de veacuri au pierit purtând în inimi fiorul libertății, iar, pentru generația tânără, Unirea de la 1918 a devenit doar o frumoasă lecție de istorie, trăită, cu intensitate maximă și emoție, pe parcursul anului 2018.

Vom încerca să vă prezentăm în paginile revistei noastre repere importante legate de acest moment unic în istoria românilor și câteva dintre personalitățile marcante care au făcut posibilă realizarea acestui ideal al neamului românesc. Personalități marcante - regi, istorici, cărturari, dar și oameni simpli, din diferite domenii profesionale, ale căror fapte au străbătut anii și au învins vâlul uitării și al ignoranței.

Acum aproape 100 de ani, peste 100.000 de oameni din toate colțurile României se îndreptau către Alba Iulia, pentru a asista la desăvârșirea celui mai puternic act din istoria României. Cu entuziasm și inimi însuflețite de dragoste de țară, românii au venit să dea mână

cu mână într-o țară unită. După terminarea primului război mondial, poporul român a reușit să valorifice contextul mișcării de eliberare a popoarelor din Europa și a consfințit propria eliberare și unire, în „Rezoluțiunea Adunării Naționale de la Alba Iulia”, care în primul ei punct spunea astfel: „Adunarea Națională a tuturor Românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba-Iulia în ziua de 18 Noiembrie/1 Decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România. Adunarea Națională proclamă îndeosebi dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul cuprins între râurile Mureș, Tisa și Dunăre”.

1 Decembrie 1918, începutul României moderne, are multe povești, unele uitate ori știute doar de istorici. Una dintre ele este cea a lui Samoilă MĂRZA, ajuns din întâmplare „fotografal Unirii”, despre care vom vorbi în numărul viitor.

Vă invităm, pe această cale, dragi elevi, stimați colegi, să ne transmiteți gândurile, impresiile, sentimentele care ar putea răspunde la întrebarea „Ce înseamnă Marea Unire pentru mine?”, urmând să le inserăm în numerele viitoare ale revistei noastre.

Ag. șef pr. Voinea Marius

REGELE FERDINAND I AL ROMÂNIEI (24 august 1865 - 20 iulie 1927)

Majestatea sa Ferdinand I, născut Ferdinand Viktor Albert Meinrad von Hohenzollern-Sigmaringen (n. 24 august 1865, Sigmaringen - d. 20 iulie 1927, Sinaia--Castelul Peleş) a fost rege al României din 10 octombrie 1914 până la moartea sa.

La vârsta de doar 19 ani, Prințul Ferdinand a venit pentru prima oară în România, la acea dată regatul român fiind compus doar din provinciile istorice ale Moldovei și Munteniei, unite la data de 24 ianuarie 1859 sub sceptrul lui Alexandru Ioan Cuza, primul și singurul domnitor autohton al României moderne.

Istoria menționează că, datorită admirației sale pentru România, Regele Ferdinand, în numai 13 ani de domnie, dintr-un „necunoscut”, avea să devină regele României Mari, supranumit „Întregitorul”, „Ferdinand cel Loial”, pentru felul în care și-a dedicat viața țării sale. A trecut peste originea sa germană pentru a urma voința de unitate a poporului său, în timpul primului război mondial.

Visul lui Ferdinand a fost, în egală măsură, același cu al milioanei de români - crearea României Mari prin alipirea Transilvaniei regatului român. Însă la acea dată Ardealul se afla sub stăpânire austro-ungară, acolo unde românii, care erau cei mai vechi și cei mai numeroși locuitori ale acelor locuri, nu aveau nici cele mai elementare drepturi. Momentul prielnic s-a ivit odată cu declanșarea primului război mondial.

Deși rudă cu familia imperială ce conducea Germania, Hohenzollern, Ferdinand a hotărât, împreună cu Consiliul de Coroană din 14/27 august 1916, intrarea României în primul război mondial de partea Antantei, împotriva Germaniei și Austro-Ungariei, realizând astfel pasul cel mai important pentru realizarea idealului României Mari.

În cursul anului 1918, anul de naștere al României Mari, Ferdinand s-a întors triumfal la București, în fruntea armatei sale eroice, trecând pe sub Arcul de Triumf, întâmpinat fiind de populația entuziastă.

În anul 1922, la 15 octombrie, printr-o ceremonie spectaculoasă, Ferdinand este încoronat rege al României Mari la Alba Iulia, orașul care avea să trăiască a doua Mare Unire. Ferdinand I a fost martorul realizării României Mari cu provinciile Basarabia, Transilvania și Bucovina de Nord.

El a fost cu adevărat un „bun român”, așa cum a jurat în momentul încoronării sale. Unii istorici insistă că ar fi fost de fapt cel mai strălucit rege al României. Este unul dintre cele mai importante capete încoronate care au stat pe tronul regatului României. Personalitatea sa este strâns legată de momentul Marii Uniri precum și de definitivarea acelei României Mari la care visam cu toții și de care ne aducem aminte cu emoție. Om de o vastă cultură, poliglot și botanist pasionat, Regele Ferdinand a fost sincer dedicat românilor, sub cârmuirea sa înregistrându-se cea mai înfloritoare perioadă a statului românesc modern.

*Ag. șef pr. Voinea Marius
PC. Moș Bianca*

În 24 ianuarie 1859 a avut loc Unirea Principatelor Române sub conducerea lui Alexandru Ioan Cuza, cunoscută drept Mica Unire și care constituie primul pas important pe calea înfăptuirii statului național unitar român.

Unirea celor două principate a fost un proces care a început în 1848, bazat pe puternica apropiere culturală și economică între cele două țări. În anul 1848 s-a realizat uniunea vamală între Moldova și Țara Românească, în timpul domniilor lui Mihail Sturdza, respectiv Gheorghe Bibescu.

În Moldova, Alexandru Ioan Cuza a fost ales domnitor în unanimitate, la 5 ianuarie 1859, reprezentantul „Partidei Naționale”, urmând ca ulterior într-o ședință secretă a Adunării, deputatul Vasile Boerescu a propus la 24 ianuarie 1859 alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, aceasta fiind acceptată în unanimitate. Faptul împlinit la 24 ianuarie 1859 era considerat de Poarta Otomană și de Austria drept o încălcare a Convenției de la Paris, însă în textul Convenției din 1858 nu se stipula ca domnii aleși în cele două Principate să fie persoane separate. În 1862, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Alexandru Ioan Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizând unirea politică, iar după înlăturarea sa de la putere în 1866, unirea a fost consolidată prin aducerea pe tron a principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen. Prin Constituția adoptată la 1 iulie 1866, Principatele Unite încep să se numească oficial România pentru ca la 1 decembrie 1918 s-a înfăptuit Marea Unire a Transilvaniei cu România creându-se actualul stat.

Alexandru Ioan Cuza, înfăptuitorul unirii de la 24 ianuarie 1859 se trăgea dintr-o veche familie de moldoveni, din părțile Fălciului, familie de cluceri, spătari, comiși, ispravnici. Cuza s-a născut la 20 martie 1820. A învățat până în 1831 la Iași, unde a avut colegi pe câțiva dintre viitorii săi colaboratori, între ei Vasile Alecsandri. E trimis apoi la Paris, unde își ia bacalaureatul în litere. S-a întors apoi în țară și a intrat în armată. S-a căsătorit în 1844 cu Elena Rosetti. Domnia lui Alexandru Ioan Cuza în timpul evenimentelor din 1848 Cuza a fost în primele rânduri. A luat cuvântul la adunarea de la hotelul „Petersburg” din Iași, cerând înfăptuirea unor reforme democratice. Printre fruntașii adunării arestați din ordinul domnitorului Mihai Sturza s-a aflat și Cuza; a reușit apoi să scape de sub pază și să fugă în Transilvania. Cuza are ocazia să participe la Marea Adunare de la Blaj de la 3/15 mai 1848, după care se retrage în Bucovina.

În timpul domnitorului Grigore Ghica s-a reîntors în țară și în perioada pregătirii Unirii îndeplinea funcția de pârcaș de Galați. Ca forma de protest față de falsificarea alegerilor pentru adunările ad-hoc din Moldova, Cuza și-a dat demisia din funcția de pârcaș. Patriot cu idei liberale, nu radicale însă, Cuza a fost acceptat chiar și de partizanii celor doi Sturza care candidau susținuți de conservatori. La 5 ianuarie 1859, el a fost ales cu unanimitatea voturilor deputaților prezenți în Moldova.

Domnia lui Alexandru Ioan Cuza, deși scurtă (1859-1866), a fost perioada de maximă dezvoltare a României moderne. Prin recunoașterea Unirii depline, crearea primului Parlament unic al României și al primului guvern unitar, prin reformele sale: adoptarea primei Constituții românești, reforma electorală, secularizarea averilor mănăstirești, reforma agrară, a învățământului, domnia lui Alexandru Ioan Cuza a pus bazele dezvoltării moderne a României.

Primul pas important pe calea înfăptuirii statului național unitar român a fost făcut la 24 ianuarie 1859, dar Marea Unire a avut loc în 1918 în Alba Iulia.

*Elev Nicoară Marius Alex
Elev Herțeg Florin Andrei
Elev Babalić Alexandru*

...IN MEMORIAM NEAGU DJUVARA

CINE A FOST ȘI CE A ÎNSEMNAT PENTRU CULTURA ȘI ISTORIA ROMÂNIEI?

Istoricul și filosoful Neagu Djuvara a încetat din viață la data de 25 ianuarie 2018, la vârsta de 101 ani, în urma unei pneumonii.

Neagu Djuvara, născut pe 18 august 1916, la București, într-o familie de origine aromână, și-a luat licența în Istorie la Sorbona, în 1937, și, trei ani mai târziu, a devenit doctor în Drept, la Paris. În 1972, a obținut doctoratul în Filosofie, tot în capitala franceză, urmând ca în 1987 să primească Diploma Institutului Național de Limbi și Civilizații Orientale din Paris. A fost curier diplomatic în legătură cu negocierile de pace cu Uniunea Sovietică, la Stockholm, unde a plecat pe 23 august 1944 și a rămas până în 1947. A urmat exilul la Paris, unde a fost secretar general al Comitetului de Asistență a Refugiaților Români, a colaborat cu Radio Europa Liberă și mai multe fundații. A petrecut 23 de ani în Republica Niger, în calitate de consilier diplomatic și

juridic al Ministerului nigerian al Afacerilor Străine, de unde s-a întors, în 1984, la Paris.

După Revoluția din 1989, Neagu Djuvara a revenit în România, unde a fost profesor-asociat la Universitatea din București până în 1998. Neagu Djuvara a fost membru de onoare al Institutului de Istorie "A.D.Xenopol" din Iași și al Institutului de Istorie "Nicolae Iorga" din București.

Un susținător al cercetărilor referitoare la istoria românilor, preocupat, în special, de filosofia istoriei, Neagu Djuvara a scris 20 de volume, de specialitate și memorii, între care se numără „Civilizații și tipare istorice. Un studiu comparat al civilizațiilor” (Paris, 1975), premiată de Academia Franceză în 1976, „Între Orient și Occident. Țările române la începutul epocii moderne” (1995), ”O scurtă istorie a românilor povestită celor tineri, seria Istorie” (1999) și „Amintiri din pribegie” (2005). Numele său apare pe mai multe volume colective, precum „Aromânii: istorie, limbă, destin” (1996, 2012) și „Cărțile care ne-au făcut oameni” (2010).

În 2006, a fost decorat cu Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Mare Cruce, iar în 2010, ambasadorul Franței la București, Henri Paul, l-a decorat cu ordinul Ordinul Artelor și Literelor în grad de Ofițer. Pe 9 august 2016, lui Neagu Djuvara i-a fost conferit Ordinul Național „Steaua României” în grad de Cavaler, iar la finalul lunii martie a acestui an, a primit premiul de Excelență la cea de-a XVI-a ediție a Galei Premiilor Radio România Cultural.

Comunismul i-a interzis contactul cu țara. După 45 de ani de exil a revăzut-o. Dar de iubit n-a încetat niciodată s-o iubească. Nouă ani a predat la Universitatea București. Suficient cât să câștige respectul multor generații de studenți.

„Neagu Djuvara ne încânta pe toți. Amfiteatrul era plin cu studenți și din alți ani. Veneau studenți de la Filosofie, de la Litere, poate și de la alte facultăți. Era excepțional”, povestește jurnalista Elena Vijulie, care i-a fost studentă. Parte a generației Regelui Mihai, Neagu Djuvara a rămas, pentru cei care l-au cunoscut, un nobil elevat, conștient și cerebral chiar și dincolo de centenarul vieții. „O prezență fermecătoare, un gentleman. Era un om din generația tatălui meu. A și refuzat să obțină cetățenia franceză. A fost un om mult prea legat de țară, un patriot așa cum cei din generația lor încă mai erau”, spune Theodor Paleologu, istoric.

Pentru omul care a fost, dar mai ales pentru felul în care a respectat și a onorat România Neagu Djuvara a fost decorat cu Ordinul Național Serviciul Credincios în grad de Mare Cruce. Iar pe 9 august 2016 academicianului i-a fost conferit Ordinul Național Steaua României în grad de Cavaler.

„Dacă ar fi să-l caracterizăm pe Neagu Djuvara într-un cuvânt? Clasă! Avea clasă! Din toate punctele de vedere!”, spune Theodor Paleologu, fost ministru al culturii.

P.C. Moș Bianca

27 IANUARIE, ZIUA INTERNAȚIONALĂ DE COMEMORARE A VICTIMELOR HOLOCAUSTULUI

Ziua de 27 ianuarie a devenit Ziua internațională de comemorare a victimelor Holocaustului în urma rezoluției 60/7, adoptate la 1 noiembrie 2005 de Organizația Națiunilor Unite (ONU).

La 24 ianuarie 2005, în cadrul unei ședințe speciale Adunarea Generală a Națiunilor Unite a marcat a 60-a aniversare a eliberării lagărelor de concentrare naziste și sfârșitul Holocaustului care a avut ca rezultat uciderea a 6 milioane de evrei europeni și a milioane de persoane de alte naționalități de către regimul nazist german.

27 ianuarie este data la care, în 1945, cel mai mare lagăr nazist de exterminare de la Auschwitz-Birkenau (astăzi în Polonia) a fost eliberat de armata sovietică.

Înainte de rezoluția 60/7, se instituiseră zile naționale de comemorare a Holocaustului, cum ar fi Der Tag des Gedenkens an die Opfer des Nationalsozialismus (Ziua Comemorării Victimelor Național-Socialismului) în Germania, stabilită printr-un decret al Președintelui Germaniei Roman Herzog la 3 ianuarie 1996. Din 2001, 27 ianuarie fusese și Ziua Holocaustului în Regatul Unit.

Ce a fost Holocaustul?

Holocaustul a fost un genocid la scară industrială la care au luat parte oameni din toate păturile sociale. Vorbim despre muncitorii care aveau grijă de logistică, despre angajații căilor ferate, despre polițiștii care patrulau străzile, de soldați, dar și despre zeci de mii de oameni obișnuiți care s-au oferit să ia parte la aceste atrocități. Atrocitățile regimului nazist nu s-au limitat, însă, la evrei.

În tentativa de a-i extermina pe evrei, naziștii i-au vânat mai întâi în toate orașele germane și, apoi, în toată Europa ocupată. I-au băgat în ghetouri sau i-au trimis în lagăre de concentrare acolo unde au fost împușcați, gazați, înfomețați sau torturați pentru diverse experimente medicale.

După sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, mulți dintre cei care au luat parte la Holocaust s-au dat drept victime și au spus că nu au avut de ales decât să respecte ordinele. Dar istoricii și procurorii germani nu au găsit nici măcar un caz în care o persoană să fie amenințată cu moartea sau cu închisoarea în cazul în care ar fi refuzat să comită atrocități.

Spre exemplu, în 1942, înainte de a fi trimis în Polonia, Batalionul 101 de Rezervă al Poliției a avut de ales să se retragă și să nu participe la operațiunea de exterminare a evreilor. Acest Batalion era format din bărbați obișnuiți, de vârstă a doua. Nu numai că nu au refuzat, dar și-au luat inclusiv familiile cu ei!

Ag. șef pr. Voinea Marius

INTERVIU CU SIMION ISAAC

NUME: Simion Isaac Costel

Născut la: 18 noiembrie 1998,
Giurgiu

A studiat la: Colegiul Național
"Ion Măiorescu" Giurgiu

A practicat arte marțiale de la
vârsta de 6 ani până la 18 ani la clubul
sportiv "Aquila" Giurgiu.

Stilurile de luptă:

- JU-JITSU (CENTURA
ALBASTRĂ, KYU2)
- KEMPO
- WUSHU QUINDA
- WUSHU SANDALĂ

Cele mai importante realizări:

- LOCUL I (2016) WUSHU QUINDA
 - LOCUL I (2016) WUSHU SANDALĂ
 - LOCUL I (2015) KEMPO SEMI-
CONTACT
 - LOCUL I (2015) KEMPO K1
- ANTRENOR: Shihan ION CHELU (centura
neagră, 8 dan)

**B.C.: Cum îți se pare trecerea de la o viață
mai libertină la una cu regim mai strict?**

S.I.C.: „Integrarea mi s-a părut mai ușoară,
deoarece făcând sport de la 6 ani m-am format ca o
persoană disciplinată. Sportul de performanță
necesită disciplină, autocontrol și respect
față de partenerii de
competiție.”

**B.C.: Ce sau
cine te-a făcut să
alegi cariera de
polițist de frontieră?**

S.I.C.: „Cel
care m-a determinat a
fost fratele meu, mai
mare cu 4 ani decât
mine. În urmă cu 3 ani
a reușit să fie admis la
Academia de Poliția
„Alexandru Ioan Cuza” București, motivându-mă și
pe mine să urmez cariera de polițist. Am ales poliția
de frontieră, deoarece locuiesc în orașul Giurgiu, în
zona de frontieră.”

**B.C.: Cine ți-a îndrumat pașii
spre acest sport?**

S.I.C.: „Având foarte multă
energie, tatăl meu, care la rândul lui
făcuse sport de performanță, mi-a
sugerat să asist la un antrenament de
arte marțiale. Momentul decisiv de a
urma acest sport a fost când am pășit
pentru prima dată într-o sală de luptă.

**B.C.: Cum a fost prima
competiție?**

S.I.C.: „Prima experiență în
competiție am avut-o la vârsta de 6 ani,
la Buzău, participând cu alți colegi la
Campionatul Național de Kempo semi-contact, unde
am obținut locul III.”

**B.C.: Având această experiență în spate, cum
a fost ultima competiție?**

S.I.C.: „La sfârșitul lui 2016 am participat la
Campionatul Național Cupa României „Aquila” la
Giurgiu, obținând titlul de vicecampion național la 18
ani. Tot în aceeași perioadă eram în clasa a 12-a, urma
să susțin examenul de bacalaureat, aveam de gând să
obțin și permisul de conducere și-n al treilea plan să
susțin examenele pentru a deveni polițist de frontieră.
Toate acestea m-au influențat să întrerup performanța
în sport.”

B.C.: Ce i-ai sfătui pe alții să facă?

S.I.C.: „Eu la rândul meu îndrum pe fiecare
persoană, indiferent de vârstă să practice orice sport,
dar să nu renunțe la idealuri. Să facă ceea ce-și doresc
ei cu adevărat, nu la îndemnul altor persoane.”

Elev Bortoș Camelia

VIATA LUI MIHAI EMINESCU

Mihai Eminescu s-a născut la Botoșani la 15 ianuarie 1850. Este al șaptelea din cei 11 copii ai căminarului Gheorge Eminovici, provenit dintr-o familie de țărani români din nordul Moldovei și al Ralucăi Eminovici, născută Jurașcu, fiică de stolnic din Joldești. Își petrece copilăria la Botoșani și Ipotești, în casa părintească și prin împrejurimi, într-o totală libertate de mișcare și de contact cu oamenii și cu natura. Această stare o evocă cu adâncă nostalgie în poezia de mai târziu („Fiind băiat...” sau „O, rămîi”).

Între 1858 și 1866, urmează cu intermitențe școala la Cernăuți. Termină clasa a IV-a clasificat al cincilea din 82 de elevi după care face 2 clase de gimnaziu. Părăsește școala în 1863, revine ca privatist în 1865 și pleacă din nou în 1866. Între timp, e angajat ca funcționar la diverse instituții din Botoșani (la tribunal și primărie) sau pribegește cu trupa Tardini-Vlădescu.

1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În ianuarie moare profesorul de limba română Aron Pumnul și elevii scot o broșură, „Lăcrămioarele învățăceilor gimnaziști”, în care apare și poezia „La mormântul lui Aron Pumnul” semnată M. Eminovici. La 25 februarie / 9 martie pe stil nou debutează în revista „Familia”, din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia „De-aș avea”. Iosif Vulcan îi schimbă numele în Mihai Eminescu, adoptat apoi de poet și, mai târziu, și de alți membri ai familiei sale. În același an îi mai apar în „Familia” încă 5 poezii.

Din 1866 până în 1869, pribegește pe traseul Cernăuți-Blaj-Sibiu-Giurgiu-București. De fapt, sunt ani de cunoaștere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor și a realităților românești. A intenționat să-și continue studiile, dar nu-și realizează proiectul. Ajunge sufleur și copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiali apoi sufleur și copist la Teatrul Național unde îl cunoaște pe I.L. Caragiale. Continuă să publice în „Familia”, scrie poezii, drame (Mira), fragmente de roman, „Geniu pustiu”, rămase în manuscris; face traduceri din germană.

Între 1869 și 1872 este student la Viena. Urmează ca auditor extraordinar Facultatea de Filozofie și Drept, dar audiază și cursuri de la alte facultăți. Activează în rândul societăților studentești, se împrietenește cu Ioan Slavici; o cunoaște la Viena pe Veronica Micle; începe colaborarea la „Convorbiri Literare”; debutează ca publicist în ziarul „Albina” din Pesta.

Între 1872 și 1874 este student la Berlin. Junimea îi acordă o bursă cu condiția să-și ia doctoratul în filozofie. Urmează cu regularitate două semestre, dar nu se prezintă la examene.

Se întoarce în țară, trăind la Iași între 1874 -1877. E director al Bibliotecii Centrale, profesor suplinitor, revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui, redactor la ziarul „Curierul de Iași”. Continuă să publice în „Convorbiri Literare”. Devine bun prieten cu Ion Creangă pe care îl introduce la Junimea. Situația lui materială este nesigură; are necazuri în familie; este îndrăgostit de Veronica Micle.

În 1877 se mută la București, unde până în 1883 este redactor, apoi redactor-șef la ziarul „Timpul”. Desfășoară o activitate publicistică excepțională, tot aici i se ruinează însă sănătatea. Acum scrie marile lui poeme - Scrisorile, Luceafărul.

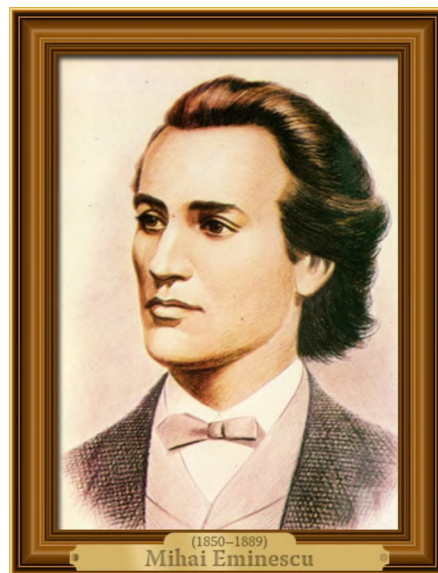
În iunie 1883, surmenat, poetul se îmbolnăvește grav, fiind internat la spitalul doctorului Șuțu, apoi la un institut pe lângă Viena. În decembrie îi apare volumul „Poezii”, cu o prefață și cu texte selectate de Titu Maiorescu (e singurul volum tipărit în timpul vieții lui Eminescu). Unele surse pun la îndoială boala lui Eminescu și vin și cu argumente în acest sens.

În anii 1883-1889 Eminescu scrie foarte puțin sau practic deloc.

Mihai Eminescu se stinge din viață în condiții dubioase și interpretate diferit în mai multe surse la 15 iunie 1889 (15 iunie, în zori - ora 3) în casa de sănătate a doctorului Șuțu. E înmormântat la București, în cimitirul Bellu.

Sicriul e dus pe umeri de patru elevi de la Școala Normală de Institutiori.

În „Viața lui Mihai Eminescu” (1932), G. Călinescu a scris aceste emoționante cuvinte despre moartea poetului: „Astfel se stinse în al optulea lustru de viața cel mai mare poet, pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va vesteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de țaria parfumurilor sale”.

*Elev Nicoară Marius Alex
Elev Herțeg Florin Andrei
Elev Babalić Alexandru*

ION LUCA CARAGIALE

S-a născut la 1 februarie 1852, în satul Haimanale, care astăzi îi poartă numele, fiind primul născut al lui Luca Ștefan Caragiale și al Ecaterinei Chiriac Karaboas. Conform unor surse, familia sa ar fi fost de origine aromână. Tatăl său, Luca (1812 – 1870), și frații acestuia, Costache și Iorgu, s-au născut la Constantinopol, fiind fiii lui Ștefan, un bucătar angajat la sfârșitul anului 1812 de Ioan Vodă Caragea în suita sa.

Atras de teatru, Luca s-a căsătorit în 1839 cu actrița și cântăreața Caloropoulos, de care s-a despărțit, fără a divorța vreodată, întemeindu-și o familie statornică cu brașoveanca Ecaterina, fiica negustorului grec Luca Chiriac Karaboas.

Primele studii le-a făcut în 1859 și 1860 cu părintele Marinache, de la Biserica Sf. Gheorghe din Ploiești, iar până în 1864 a urmat clasele primare II-V, la Școala Domnească din Ploiești, unde l-a avut învățător pe Bazil Drăgoșescu. Până în 1867 a urmat trei clase la Gimnaziul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, iar în 1868 a terminat clasa a V-a liceală la București.

Caragiale a absolvit Gimnaziul „Sfinții Petru și Pavel” din Ploiești, pe care l-a numit, în Grand Hôtel „Victoria Română”, orașul său natal.

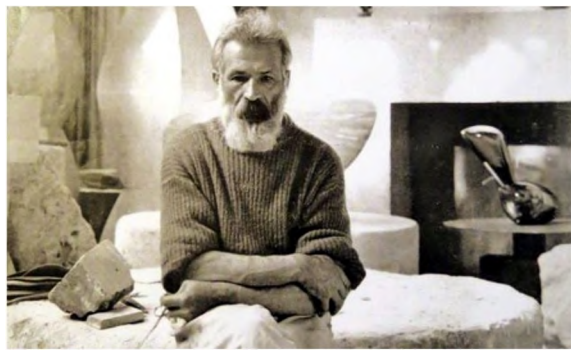
Deși Caragiale a scris doar nouă piese, el este considerat cel mai bun dramaturg român prin faptul că a reflectat cel mai bine realitățile, limbajul și comportamentul românilor.

Cele mai cunoscute opere ale lui sunt:

O noapte furtunoasă (1879); Conu Leonida față cu reacțiunea (1880); O scrisoare pierdută (1884); D-ale carnavalului (1885); Năpasta (1890); În vreme de război (1898); Două loturi (1901); etc.

În zorii zilei de 9 iunie 1912, Caragiale a murit subit în locuința sa de la Berlin, din cartierul Schöneberg, bolnav fiind de arterioscleroză. Rămășițele pământești sunt expuse în capela cimitirului protestant Erster Schöneberger Friedhof și depuse, la 14 iunie, în cavoul familiei, în prezența lui Gherea, a lui Delavrancea și a lui Vlahuță.

Cinci luni mai târziu, la 18 noiembrie, sicriul cu rămășițele sale pământești a fost adus la București și, la 22 noiembrie 1912, s-a făcut înmormântarea la cimitirul Șerban Vodă.

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Constantin Brâncuși (n. 19 februarie 1876, Hobîța, România - d. 16 martie 1957, Paris, Franța) a fost un sculptor român cu contribuții covârșitoare la înnoirea limbajului și viziunii plastice în sculptura contemporană.

Constantin Brâncuși a fost ales membru postum al Academiei Române. Francezii și americanii îl desemnează, cel mai adesea, doar prin numele de familie, pe care îl scriu fără semne diacritice, Brancusi, pronunțându-l după regulile

de pronunțare ale limbii franceze.

La începutul carierei sale, sculpturile lui Brâncuși au constat mai ales din reprezentări clasice ale formei umane. Perioada dintre 1897 și 1907 este caracterizată de o acumulare sensibilă de cunoștințe și îndemănare, dar și de căutarea a diferite soluții de modelare a materialelor. După 1905, viziunea artistului a devenit mai clară și mai puternică.

Ca o consecință imediată, transformarea structurii operei sale a suferit o evoluție rapidă, astfel încât, începând încă din 1907, reprezentările antropomorfe încep să cedeze locul sculpturilor care îl vor prefigura pe artistul Brâncuși de mai târziu, acela care va urma să intre în conștiința universală.

P.C. Moș Bianca

OBICEIURI STRĂVECHI DIN „MARAMU”

Obiceiuri străvechi cu caracter premarital se mai practica încă în unele localități din Maramureș, mai ales în noaptea de Anul Nou, dar și la Bobotează. „Strigătul peste sat”, „Metehaul” sau „Numărarea parilor” mai pot fi întâlnite în unele zone, e drept ultimele două fiind practicate din ce în ce mai rar de fetele și feciorii din sate. În zona Călineștiului, însă, tinerii așteaptă cu sufletul la gura noaptea de Anul Nou, când speră să-și găsească „jumătatea” cu care să petreacă până în zorii zilei. „Strigătul peste sat” - un obicei încă păstrat cu sfințenie în Călinești de tinerii necăsătoriți - constă într-un ritual ținut în noaptea de Anul Nou. Potrivit tradiției, flăcăii satului se grupează în două cete, după care se duc horind pe două dealuri diferite, aproape de sat, de unde

strigă numele fetelor nemăritate cărora le fac și o scurtă descriere - uneori în versuri - comică, dar în același timp și ironică. Urmează peșitul fetei, însoțit de o petrecere până în zori.

„Feciorii se adună în noaptea de Anul Nou, se împart în două cete și merg pe două dealuri diferite și strigă fetelor care se mărită. După aceea se adună toți în centrul satului, se hotărăsc să meargă la fetele care sunt de măritat, să meargă în peșit și acolo la casa gazdei se încinge joc și voie bună. Ei peșesc fetele și se veselesc până dimineață”, a spus una dintre sătence.

Obiceiul le dă mari emoții fetelor. Nemulțumite de descrierea făcută, unele dintre ele refuză să iasă la geam, ca semn al acceptării peșitului. Gestul orgolios nu rămâne însă nesancționat, după cum arată una dintre sătencele care a luat parte la obicei în urmă cu câțiva ani.

„Fetele stau afară și sunt foarte atente și foarte curioase la ce o să le strige. Dacă fetele nu-i primesc cu peșitul atunci când merg a doua zi la joc le scot afară din joc. E foarte aspră pedeapsa pentru ele. E o rușine. Dar totuși e omenesc și nu se arată supărate chiar dacă nu le convine ce le strigă pentru a nu fi scoase din joc”, a spus Rodica Nemeș, una dintre localnicele din Călinești.

În unele sate din Maramureș, de pildă în Văleni, același obicei se practică în noaptea de Bobotează. Alte tradiții cu caracter premarital ce vizează fetele nemăritate și feciorii singuri sunt „Metehaul” și „Număratul parilor”. Pe post de peșitor, tinerilor necăsătoriți li se face, tot în preajma Anului Nou, o păpușă mare, de statura unui om, numită Metehau, confecționată din haine vechi umplute cu paie. Păpușa, în formă de femeie, respectiv de bărbat, se agață într-un pom sau undeva cât mai sus, în apropierea casei celei vizate (sau celui vizat). Metehailor li se pune în buzunare și o mică poezioară satirică, care este citită în public, spre hazul întregii comunități.

„Număratul parilor” este un alt obicei, practicat cu câțiva ani în urmă în noaptea de Bobotează. Fata nemăritată, în așteptarea ursitului, numără, legată la ochi, șapte pari din gard pentru a vedea cum îi va fi bărbatul. Se credea că, în funcție de mărimea și „frumusețea” parului ales, așa va arăta viitorul soț.

Ultimele două obiceiuri amintite pe scurt se practică, din păcate, din ce în ce mai rar în satele din Maramureș.

*Elev Batin Horatiu-Mihai
Elev Birsan Ioan*

DRAGOBETELE SĂRUTĂ FETELE

Originea sărbătorii dragostei românești este mult mai profundă decât ar crede majoritatea oamenilor, într-o eră în care tranzitul unor sărbători cu origini occidentale precum Valentine's Day sau Halloween inundă Europa.

Noi, românii, avem ceva unic la nivel european, sărbătoarea de Dragobete a cărei etimologie, conform unor teorii, provine din cuvintele dacice „Trago” = țap și „pede”= picioare. Datorită acestor asocieri de cuvinte credem că dacii au avut o divinitate celebrată în această perioadă a anului.

Ion Ghinoiu în „Obiceiurile populare de peste an - Dicționar” (1997), asociază și el numele de dragobete cu un personaj din mitologia românească „Zeu tânăr al Panteonului autohton cu dată fixă de celebrare în același sat dar variabilă de la zonă la zonă, patron al dragostei și buneii dispoziții pe plaiurile românești”. Ghinoiu oferă detalii despre familia acestuia, numindu-l „fiu al babei Dochia”.

Romulus Vulcănescu, în „Mitologia Română” (1985), îl descrie ca o „făptură mititică” fiind „tânăr, voinic, frumos și bun”.

Având origini profunde prin intersectarea cu alte personaje specifice miturilor românești se ajunge la transformarea ei într-o sărbătoare reală. Acest fapt ne acordă unicitate la nivel european.

Dragobetele tradițional se sărbătorește pe 24 februarie. Marcel Lutic a observat ca acestea se află „în preajma zilelor Babei Dochia și a echinocțiului de primăvară. Mai ales în sudul României, există o perioadă întreagă, la îngemănarea lunilor februarie cu martie sau, cel mai adesea, în martie care sta sub semnul Dragobetelui”. În majoritatea locurilor, data celebrării este 24 februarie.

În vremuri de demult exista obiceiul ca fetele tinere necăsătorite să strângă, de Dragobete, zăpada rămasă pe alocuri, zăpada cunoscută drept „zăpada zânelor”. Apa rezultată prin topire era considerată ca având proprietăți magice în iubire și în descântecul de iubire, dar și în ritualurile de înfrumusețare. Se credea că această zăpadă s-a născut din surâsul zânelor. Fetele își clăteau chipul cu această apă pentru a deveni la fel de frumoase și atrăgătoare ca și zânelor.

În jurul focurilor aprinse pe dealuri, fetele și băieții discutau vrute și nevrute, însă, cel mai adesea, se spuneau glume (jâții) cu substrat erotic sau se făceau hore. Fetele, cum simțeau apropierea prânzului, începeau să coboare în fugă spre sat, în sudul României această goană fiind numită „zburătorit”. Conform obiceiului, fiecare băiat urmărea fata care îi căzuse dragă; dacă flăcăul era iute de picior și fetei îi plăcea respectivul urmăritor, atunci fata se lăsa prinsă și avea loc o îmbrățișare, urmată de o sărutare mai lungă în văzul tuturor. Sărutul acesta semnifica, în fapt, logodna ludică a celor doi, cel puțin pentru un an de zile; de multe ori, astfel de logodne în joacă prefațau logodnele și căsătoriile adevărate.

Elev Macavei Răzvan Marian

În zilele noastre, sau poate că dintotdeauna, companiile își doresc angajamentul oamenilor care lucrează pentru ele. De aceea, departamentele de resurse umane, alături de consultant, dezvoltă programe, procese, instrumente, politici de remunerare prin care să crească motivația angajaților, să-i determine să dea ce este mai bun din ei, să facă acel effort suplimentar, cum am spune în engleză “to go to extra mile”.

În acest fel, tolba managerilor se umple cu resurse pe care le pot folosi în interacțiunile lor cu oamenii din echipele pe care le conduc, pentru a le crește angajamentul. Când vorbim despre angajament, vorbim despre trei dimensiuni: angajament rațional, emoțional și intenția de a rămâne parte din companie, echipă, proiect.

Angajamentul rațional

Angajații sunt, de cele mai multe ori, conștienți de argumentele logice pentru care, într-un moment al carierei, postul ocupat sau rolul pe care îl dețin într-un proiect este experiența de care au nevoie pentru a face următorul pas. Chiar dacă aspirațiile sunt întâlnite, dar rolul nu e pe măsura acestora, cu sau fără ajutorul managerului, oamenii găsesc motivația și resursele pentru a livra rezultate, știind că această experiență le va susține următorul pas. De asemenea, ei pot aprecia, uneori prin comparație, că beneficiile pe care le au la un moment dat sunt în linie cu competențele și contribuția lor.

Toate acestea țin de partea rațională a angajamentului, când fiecare e conștient că experiența actuală, chiar dacă nu împlinește toate așteptările, îl va ajuta mai departe. Dacă dimpotrivă, consideră că nu îl va ajuta, urmează decizia pentru schimbare. Uneori, candidații pot accepta un post remunerat sub ceea ce consideră că merită doar pentru că această experiență le este necesară în evoluția ulterioară. Fiecare om, indiferent de poziția pe care o ocupă în ierarhia companiei și, uneori, independent de efortul companiei de a-l convinge, are propriile raționamente pentru care dă ce e mai bun și face acel efort suplimentar așteptat. „Goes the extra mile”!

Angajamentul emoțional

Dar cum rămâne cu angajamentul emoțional? În acest sens lucrurile par să nu mai fie atât de bine structurate, instrumentele par aproape inexistente, iar tolba pare să nu se mai umple din exterior. Nici angajații nu par să mai fie atât de conștienți și găsesc tot mai greu răspunsurile la întrebarea „de ce?": De ce îmi place/ nu îmi place ceea ce fac?, De ce mă simt bine/ nu mă simt bine în această companie/ echipă?, Ce este important pentru mine?, Ce mă motivează cu adevărat? sau chiar De ce mă ridic din pat dimineața?

Toate aceste întrebări fie rămân nepuse, fie primesc răspunsuri din sfera argumentelor raționale: pentru că am nevoie de bani, pentru că trebuie să plătesc ratele la bancă, pentru că este ceea ce trebuie să fac pentru a ajunge acolo unde mi-am propus.

În realitate, lucrurile nu funcționează tot timpul așa. Plastic vorbind, este ca și cum am încerca să introducem triunghiuri în găuri sub formă de cerc. În fiecare dimineață, ne apucăm cu mai mult sau mai puțin entuziasm, să găsim piesele potrivite pentru găurile în formele geometrice pe care le întâlnim și, cu încăpățănare, ne străduim să introducem triunghiuri în cercuri și cercurile în romburi. Deși simțim că nu funcționează și ne frustrează, faptul că, uneori, reușim să potrivim formele ne dă încredere și entuziasm pentru a merge mai departe. Foarte rar ne întrebăm ce a fost diferit atunci când le-am potrivit. Mai mult decât atât, în fiecare zi, în ciuda tuturor trăirilor și emoțiilor pe care le experimentăm, căutăm cele mai potrivite raționamente care să ne susțină să mai facem încă o vreme ceea ce nu ne place și nu ne împlinește, până când vom fi cu adevărat fericiți.

De unde vine motivația?

Deci ne străduim să introducem în forma de cerc (trăirile, sentimentele, emoțiile) triunghiul (argumente logice). În acest efort, tot sistemul ne ajută: cei apropiați, compania, managerii și toate instrumentele special create pentru a crește motivația. Așa suntem educați încă din primele momente ale vieții noastre. Există două tipuri de motivație: intrinsecă și extrinsecă. Cea extrinsecă este strâns legată de toate argumentele raționale despre care am vorbit anterior și de care se preocupă întreg sistemul. Cea intrinsecă îl preocupă pe om. Ce ar putea face, deci, compania, dacă tot nu se poate introduce triunghiul (extrinsec) în cerc (extrinsec)? Înainte de a răspunde la această întrebare, ar fi util să înțelegem de unde vine motivația, indiferent dacă o numim extrinsecă sau intrinsecă. Principala ei sursă vine din trăirea valorilor, întrucât acestea sunt asociate cu ceea ce este bun, dezirabil, important (conform DEX, definiția valorii este „proprietatea a ceea ce este bun, dezirabil și important”).

Trăirea valorilor

Valorile sunt acele noțiuni abstracte care dau semnificație acțiunilor, experiențelor, percepțiilor noastre. Ele ne sunt insufflate din primii ani de viață în toate sistemele din care facem parte: familie, școală, prieteni. Și tot ele sunt cele care răspund tuturor „de ce-urilor” noastre. Sănătatea, iubirea, succesul, bucuria, creativitatea, flexibilitatea, stabilitatea sunt doar câteva exemple de valori. Un individ care are ca valoare stabilitatea, cel mai probabil va fi mulțumit cu un serviciu de la 9 la 5, cu un venit chiar mai mic, dar sigur, cu sarcini clare și fără prea mari variații. Și obiectele pe care și le va stabili vor viza stabilitatea. Pe de altă parte, un individ care are flexibilitatea ca valoare va fi fericit cu sarcini dintre cele mai variate, va primi schimbarea cu plăcere, programul fix nu va fi chiar pe placul său.

Banii nu sunt o valoare, așa cum auzim de multe ori, ci ceea ce reușim să trăim folosindu-i: poate confort, poate liniște, poate stabilitate. Nici familia nu este o valoare în sine, ci ceea ce trăim noi în familie. Unii pot trăi iubire, bucurie, echilibru, susținere, alții-veselie, înțelegere, acceptare. Toate acestea sunt valori. Obiectivele pe care ni le stabilim reprezintă expresia tangibilă a valorilor noastre.

Responsabilitatea de a-și trăi propriile valori, de a fi fericit este a individului, și nu a celorlalți. Așa cum în avion, în cazul depresurizării cabinei, ne punem întâi masca de oxigen și apoi îi ajutăm pe ceilalți, și în viață, fiecare individ este responsabil de el însuși și propria-i stare de bine. Și totuși care este cheia?!?

Primul pas este conștientizarea propriilor valori. Cu siguranță, aceasta ne va aduce multă claritate și răspunsuri „de ce-urilor” proprii.

Și ce se poate face în cadrul companiei?!? Marshall Goldsmith declara într-o conferință la București că o companie de succes și apreciată de angajați nu este cea cu cele mai frumoase valori scrise pe pereți, ci aceea în care angajații își pot trăi propriile valori. Și, indiferent de ceea ce consideră la un moment dat managerii de pe nivelul de top al unei companii ca fiind valorile acelei companii, realitatea este că valorile ei

vor fi cele împărtășite de angajații ei. Ceea ce se poate face în această situație este înțelegerea/conștientizarea realității. Identitatea unei companii este reprezentată de suma valorilor împărtășite. Odată ce oamenii își trăiesc propriile valori la locul de muncă, pentru ei, viața capătă sens și, din acest spațiu, pot da ce este mai bun din ei și sunt dispuși la acel efort suplimentar („the extra mile”) pe care companiile îl așteaptă.

Cms. șef Kiss Etelka

Provocările emoționale sunt atât de multe și variate, încât putem vorbi despre unele inexistente cu generații în urmă, dar și de o contagiune a acestora în toate mediile pe care le populăm: acasă, la locul de muncă, în societatea extinsă. Rapiditatea cu care se întâmplă totul și nevoia de "mai mult... și mai mult, mai repede... și mai repede" explică faptul că toți ne confruntăm cu un stres crescut, încă din primii ani de viață.

În acest context, abilitatea de a ne gestiona emoțiile devine o necesitate. Iar un mod inteligent de a o face este să apelăm la ceea ce Martin Seligman numește "optimism învățat".

Bineînțeles, și pesimismul își are rolul său în semnalarea unor emoții și înțelegerea acestora, însă schimbarea de perspectivă și identificarea de soluții potrivite pleacă, în cele din urmă, din unghiul acestui optimism învățat.

Ce este optimismul învățat?

Atunci când Seligman definește acest concept, el se raportează la cauze ale adversității. Astfel, din acest punct de vedere, un pesimist va considera că ceea ce i se întâmplă se datorează unor forțe interne (E numai vina mea), universale (Asta schimbă și afectează totul) și permanente (Asta nu se poate schimba vreodată).

Acest mod de a vedea lumea poate avea consecințe majore pentru sănătatea noastră fizică și mentală, pentru că nu funcționează în avantajul nostru. Este modul pe care Seligman îl numește "neajutorare învățată" sau learned helplessness.

Aici poate interveni, însă, optimismul învățat, contrapunându-se poziției de victimă, într-o anumită măsură.

Cum funcționează acesta?

În nici un caz având o încredere oarbă că lucrurile se vor îmbunătăți de la sine. Ce ne interesează să înțelegem și învățăm este, de fapt, flexibilitatea față de cauze și de modul în care ne explicăm evenimentele nefavorabile din viața noastră.

Trecerea de la pesimism (atenție, nu vorbim de realism!) la optimismul învățat, care trebuie să fie realist, se face prin strategii precum:

- schimbarea stilului de a explica de la cel permanent la unul realist-optimist: nimic nu este permanent, această situație este așa pentru moment; încă nu avem o soluție, dar vom găsi una sau avem deja o soluție, haideți să o punem în aplicare;

- schimbarea stilului de a explica de la cel general la cel particular; astfel, în loc să spunem: toți colegii mei sunt dezinteresați și nu mă înțeleg, vom spune: am intrat într-un conflict cu persoana X care nu mă înțelege, dar nu o să las asta să mă afecteze pe viitor;

- schimbarea stilului de a explica de la cel personal la unul echilibrat, care ia în calcul contextul; în loc de nu sunt bun de nimic, vom spune: ceilalți au avut mai multă experiență decât mine la jocul ăsta / în proiectul X.

Cu ce ne ajută această schimbare de perspectivă?

Mai multe obiective îndeplinite, o viață mai sănătoasă, un sentiment de împlinire mai profund – lucruri pe care cu toții ni le dorim, de altfel.

Tocmai pentru că este o schimbare de perspectivă care, în timp, duce la strategii de gestionare a situațiilor negative și de orientare către soluții, optimismul învățat poate fi un instrument la îndemână.

Așadar, sunteți gata să vă antrenați optimismul și să schimbați lentila?

Cms. șef Kiss Etelka

CURIOZITĂȚI

1. Unu din patru americani crede că soarele se învâрте în jurul pământului.
 2. Când Muntenegru și-a câștigat independența față de Yugoslavia, domeniul de pe Internet s-a schimbat de la „Yu” to „Me”.
 3. În timp ce un câine fericit dă din coadă curbând-o spre dreapta, un câine trist dă din coada curbând-o spre stânga.
 4. Broaștele țestoase pot respira prin... posterior.
 5. Este imposibil să plângi în spațiu. Din cauza absenței gravitației, lacrimile nu pot curge. Din aceleași rațiuni, nici flatulența nu este posibilă.
 6. Dacă vă întrebați cine a fost primul, oul sau găina, Biblia deține răspunsul. Potrivit Genezei 1:20-22, găina a apărut înaintea oului. Poftim, mister rezolvat.
 7. Biblia este cea mai furată carte din lume.
 8. Dacă vă bate gândul să jucați la loto, trebuie să știți că șansele să muriți în drum spre loterie sunt mai mari decât acelea de a câștiga premiul cel mare.
 9. Furnicile nu dorm niciodată. Se întind doar pentru a se dezmoți.
 10. Hawaii se apropie de Japonia cu aproximativ 10 centimetri în fiecare an.
 11. În urma unui studiu, 80% dintre bărbații căsătoriți au declarat că și-ar lega destinele de aceeași femeie dacă ar putea da timpul înapoi, în timp ce doar 50% dintre femei au declarat același lucru.
 12. Învățarea unei a doua limbi înainte de vârsta de 5 ani influențează modul în care creierul se va dezvolta
 13. Alexander Graham Bell, inventatorul telefonului, nu și-a sunat niciodată soția sau mama pentru că ambele erau surde.
 14. Pe Saturn și pe Jupiter plouă cu diamante.
 15. Irlanda este singura țară europeană în care nu există șerpi.
 16. Girafa este singurul animal care își poate introduce limba în ureche. Limba unei girafe adulte măsoară peste 50 de centimetri.
 17. Numai marea piramidă a lui Keops conține suficientă piatră încât să poate fi construit un zid înalt de 50 de centimetri care să înconjoare planeta la Ecuator.
 18. Numai în SUA există aproximativ 7.000 de tigri ținuți ca animale de casă.
 19. În prezent, pentru prima dată în istoria planetei, numărul persoanelor cu vârste de peste 60 de ani îl depășește pe cel al copiilor cu vârsta sub 5 ani.
 20. 3 din 4 oameni au glasofobie (teama de a vorbi în public).
 21. Abilitatea de a răspunde cu sarcasm la o întrebare stupidă este semnul unui creier sănătos.
 22. În general, oamenii zâmbesc sau râd când nu înțeleg ceea ce a spus interlocutorul.
- Știți care sunt cei mai mari consumatori de fast-food de pe planetă? Răspunsul corect este... chinezii. 41% dintre chinezi mănâncă, cel puțin o dată pe săptămână la un restaurant fast-food. Doar 35% dintre americani fac acest lucru.

Elev Marga Ionuț Andrei

DIVERTISMENT...

GÂNDURI SUMBRE...

Elev Dîrlă Mădălina – Sorina

Gânduri sumbre mă-nfioară,
Amintiri mă năpădesc,
Despre cel al cărui nume,
Azi pe buze îl șoptesc.

Fără suflet, fără chip,
Cu-n pocal plin cu venin,
Mă cinstesc seară de seară,
Pentru un gând ce mă-nfioară.

De ce Doamne, de ce eu?!
De ce mie și al meu...
Suflet tu mi-ai răsucit,
Pe un rug mi l-ai zdrobit.

Chipul mi s-a veștejit,
Sufletul mi-a amorțit,

Inima mi s-a oprit și deodată am adormit
Somnul sumbru a venit...

M-am trezit la realitate,
Dintr-un somn a cărui moarte,
N-a îndrăznit a se opri, pentru a mai povesti,
A plecat, m-a părăsit din morbidul infinit.

Tu străine ce mă cheamă,
Nici nu vreau sa te cunosc,
D-ale tale răni de ceară,
Inima acum mi-o cos.

Gânduri sumbre mă-nfioară,
Cu-ale sale falduri reci,
Ce s-aștern în depărtare,
Peste chipuri albe, reci...

...DE PE RAFTURI LUATE

